

РАЛИЦА

Като оназъ вечерница въ небото,
Една бе въ село Ралица девойка,
И цяло село лудо бе по нея.
Сиротно чедо беше тя. Отколя
Замина нейний татко по гурбетъ —
Замина, и не^и вестъ ни кость отъ него;
А майка ѝ отведоха съ дене
Кахъри въ гроба. Ралица остана
При леля си, и като свое чедо
Я тя отгледа, — гърлицата както
Отглежда своя рожба, докато
Се на крила самичка тя възмогне.

Отъ Бешъ-Бунаръ ли съ пълни бели менци
Тя привечеръ се връщаше съ другарки,
Спреваряха се кой презъ кой вода
Да ѝ напий; а въ празникъ на хоро,
Кой не луди до нея да се хване? —
Че модрия ѝ погледъ бе западналъ,
Като мъгла, на всички на душата,
И мислите имъ все около нея
Се вияха, катъ сърмений коланъ
О кръшната ѝ тънка половина...
«Блазе ѝ съ хубость,» казваха едни;
«Блазе, комуто на честъта се падне» —
Обаждаха се други. А съ глава
Посвиваха пъкъ трети, векъ живели,
Святъ упознали — шепнейки изниско:
«Блазе ѝ... Ехъ, кабилъ ни край не е
На хубаво да води тая хубость.»

За Ралица залиташе най-вече
Стоичко Влаха, заможенъ и личенъ
Ергенъ, единъ на майка и баща.
Но ней сърцето беше дало вестъ,
И тегнеше душата ѝ къмъ други: